

До Шевченківського райсуду м. Києва (як адміністративного)

Третьої особи Олійника Дмитра Вячеславовича,

у справі № 2а-125/11 (суддя Юзькова О. Л.)

ПОЯСНЕННЯ.

Я народився у м. Києві і зареєстрований за адресою, вказаною у цьому адміністративному позові, що було підтверджено сторінками паспорту громадянина України у суді, а також квитанціями про сплату житлово-комунальних послуг до КП «Липкижитлосервіс».

Згідно ч. 1 ст. 3 Закону «Про місцеве самоврядування в Україні» громадяни України реалізують своє право на участь у місцевому самоврядуванні за належністю до відповідних територіальних громад.

Згідно ч. 1 ст. 13 цього ж Закону територіальна громада має право проводити громадські слухання - зустрічатися з депутатами відповідної ради та посадовими особами місцевого самоврядування, під час яких члени територіальної громади можуть заслуховувати їх, порушувати питання та вносити пропозиції щодо питань місцевого значення, що належать до відання місцевого самоврядування. Порядок організації громадських слухань визначається статутом територіальної громади (ч. 4 ст. 13).

Згідно п. 4 ст. 13 Статуту територіальної громади міста Києва, затвердженого рішенням Київської міської ради № 371/1805 від 28 березня 2002 року (з подальшими змінами) пропозиції, які вносяться за результатами громадських слухань, підлягають обов'язковому розгляду органами та посадовими особами місцевого самоврядування.

За адресою моєї реєстрації у м. Києві 28.05.2010 р. о 16-30 були організовані так звані «громадські слухання» з питання тарифів на житлово-комунальні послуги, які фактично не відбулися. Оголошення про їх проведення біля під'їзду будинку повисіло всього декілька годин і лише деякі мешканці, які про них випадково дізналися, були на них присутніми. Майстру КП «Липкижитлосервіс» Лаврику Сергію Васильовичу, який чомусь уособлював собою організатора цих слухань, я передав свої пропозиції з порушених питань у письмовому вигляді.

Оскаржуваним рішенням КМР обмежується можливість споживачів житлово-комунальних послуг мати цивільні права та обов'язки (на вільний вибір порядку розрахунків за житлово-комунальні послуги), а також стимулюється порушення законодавства у сфері надання фінансових послуг.

Одним із принципів адміністративного судочинства є офіційне з'ясування всіх обставин у справі (ст. 7 КАС), а тому потрібно встановити причини та умови, за яких відбувалися протиправні дії відповідача КМДА і продовжуються такі дії дотепер. Зокрема такому з'ясуванню підлягають обставини протиправної діяльності у житлово-комунальній сфері фінансового посередника КП ГІОЦ (підпорядкованого КМДА), який від цього має особисту вигоду на підставі незаконних розпоряджень КМДА, згадуваних в оскаржуваному рішенні КМР.

У сфері ЖКП розпорядженнями КМДА встановлені/погоджені тарифи, в які включені витрати невизначених «виконавців послуг», до яких зокрема віднесено КП ГІОЦ, яке є комунальним підприємством, підпорядкованим КМДА. Розпорядженнями КМДА № 80 від 27 січня 1997 року «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги», № 478 від 15 квітня 1997 року «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» КП ГІОЦ делеговані повноваження по впровадженню і здійсненню розрахунків з постачальниками житлово-комунальних послуг. Таким чином, КП ГІОЦ є суб'єктом

владних повноважень у розумінні положень пункту 7 частини 1 ст. 3 КАС України, як виконавець делегованих повноважень.

КМДА у контексті РКМДА №№ 80, 478 щодо делегування повноважень КП ГІОЦ є місцевим органом виконавчої влади, оскільки станом на 27.01.1997 р. - 15.04.1997 р. не був виконавчим органом КМР (Київрада вперше створила такий виконавчий орган своїм рішенням № 161/262 від 11.03.1999 р. «Про виконавчий орган Київської міської ради»).

Згідно розпорядження КМДА № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» і враховуючи практичні наслідки виконання розпорядження КМДА № 80 від 27.01.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» в Дарницькому, Ватутінському, Харківському районах: затверджено графік впровадження розрахунків з постачальниками житлово-комунальних послуг з транзитного рахунку Головного інформаційно-обчислювального центру Київської міської державної адміністрації згідно з додатком. Встановлено, що порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги з транзитного рахунку Головного інформаційно-обчислювального центру стосується будинків місцевих Рад та будинків житлово-будівельних кооперативів (ЖБК), які обслуговуються житлово-експлуатаційними організаціями.

У той же час ст. 57 Конституції кожному гарантується право знати свої права і обов'язки. Закони та інші нормативно-правові акти, що визначають права і обов'язки громадян, мають бути доведені до відома населення у порядку, встановленому законом. Закони та інші нормативно-правові акти, що визначають права і обов'язки громадян, не доведені до відома населення у порядку, встановленому законом, є нечинними.

Розпорядження КМДА № 80 від 27 січня 1997 року «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги», № 478 від 15 квітня 1997 року «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» не були опубліковані; у територіальному органі юстиції не зареєстровані, а отже є нечинними. Питання їхньої незаконності вирішується іншими справами.

Положенням про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств, інших органів виконавчої влади, органів господарського управління та контролю, що зачіпають права, свободи й інтереси громадян або мають міжвідомчий характер, (затвердженим ПКМУ № 731 від 28 грудня 1992 р.) встановлено обов'язок міністерств, інших органів виконавчої влади, органів господарського управління та контролю своєчасно подавати на державну реєстрацію нормативно-правові акти, що зачіпають права, свободи й законні інтереси громадян, та не допускати випадків направлення на виконання нормативно-правових актів, що не пройшли державну реєстрацію.

Кабінетом Міністрів України прийнято постанову від 20 липня 2000 року № 1145 «Про нову редакцію пункту 11 постанови Кабінету Міністрів України від 15 квітня 1999 р. № 594», на виконання якої Держбуд України, Мінекономіки України, Мінпаливенерго України та НАК «Нафтогаз України» затвердили своїм наказом від 08.09.2000 № 192/195/396/274 «Порядок розподілу виручки, що надходить на рахунки комунальних підприємств теплоенергетики, водопостачання і водовідведення, міського електротранспорту» (зареєстрований в Мін'юсті України 02.10.2000 за № 676/4897).

Відповідно до пункту 2 зазначеного Порядку підприємства комунальної теплоенергетики, водопостачання і водовідведення, міського електротранспорту відкривають в установах банків на балансовому рахунку № 2603 розподільчі рахунки для зарахування на них від усіх категорій споживачів плати за теплову енергію та послуги для подальших розрахунків за спожиті енергоносії.

Пунктом 6 згаданого Наказу № 192/195/396/274 від 08.09.2000 р. вказано режим перерахування коштів для зазначених підприємств, а пунктом 7 указаний порядок розрахунків за енергоносії вводиться в дію рішенням Уряду Автономної Республіки Крим, обласних, Київської та Севастопольської міських держадміністрацій.

Але КМДА такого порядку не введено, а замість комунальних підприємств незаконним перерозподілом коштів з порушенням режиму розподільчого рахунку займається КП ГІОЦ на підставі розпоряджень № 80 від 27.01.1997 р. і № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги».

Керуючись цими нечинними і не доведеними до відома населення розпорядженнями КМДА № 80 від 27.01.1997 р., № 478 від 15.04.1997 р., КП ГІОЦ укладає господарські угоди з підприємствами житлово-комунального господарства, чим фактично примушує споживачів сплачувати за житлово-комунальні послуги на свій розподільчий рахунок, після чого в порушення режиму його використання залишає собі відсотки за «послуги» з перерахуванням їх на свій поточний рахунок.

Рішенням Солом'янського райсуду м. Києва від 21.02.2006 р. по справі № 2-91-1/06 встановлено, що ці рахунки на розподільчий рахунок КП ГІОЦ 2603000018106 є недійсними і не підлягають оплаті.

Але мені щомісячно продовжують надходити «Рахунки на сплату за житлово-комунальні та інші послуги» КП ГІОЦ, де вказано про нібито борг за житлово-комунальні послуги (станом на грудень 2010 р. сума «боргу» 1210,89 грн., хоча на даний час у мене є позитивне сальдо). З КП ГІОЦ у мене ніяких правовідносин не існує: у розумінні ст. 1 Закону «Про житлово-комунальні послуги» він не є балансоутримувачем чи управителем будинку, виконавцем чи виробником житлово-комунальних послуг. Згоди на збирання, зберігання, використання та поширення інформації щодо мого майнового стану («боргу») і доручення на це я нікому не надавав. З КП «Липкижитлосервіс» (чи його правопередниками) у мене ніяких договорів не було укладено раніше і не існує дотепер. Я не є стороною господарських договорів між КП «Липкижитлосервіс» та третіми особами, зокрема КП ГІОЦ. Якщо між ними існують якісь правовідносини, вони згідно ст. 511 ЦК України не породжують для мене жодних обов'язків.

Відповідно до ст. 511 ЦК України, зобов'язання, що виникли між КП ГІОЦ і КМДА (згідно нечинних розпоряджень останнього № 80 від 27.01.1997 р., № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги», які до того ж не відповідають вимогам прийнятого пізніше Закону «Про житлово-комунальні послуги»), між КП ГІОЦ і КП «Липкижитлосервіс» (на підставі укладених між ними договорів, про які мені стало відомо у жовтні 2010 р. з цивільної справи № 2-3386/1-10 за моїм цивільним позовом про захист немайнового права до КП ГІОЦ) не створюють для мене, як для третьої особи у цивільно-правових відносинах жодного обов'язку. Ці договори за участю КП ГІОЦ порушують публічний порядок (ст. 228 ЦК України), а тому не можуть братися судом до уваги як докази, згідно ч. 3 ст. 70 КАС України. Правочин, який порушує публічний порядок, є нікчемним (ч. 2 ст. 228 ЦК України). Правочин, що обмежує можливість фізичної особи мати не заборонені законом цивільні права та обов'язки, є нікчемним (ч. 1 ст. 27 ЦК України). Згідно ч. 2 ст. 215 ЦК України недійсним є правочин, якщо його недійсність встановлена законом (нікчемний правочин). У цьому разі визнання такого правочину недійсним судом не вимагається.

Висновком Київського міського управління юстиції № 2/33 від 08.06.2005 р. скасовано рішення про державну реєстрацію нормативно-правового акту: Розпорядження КМДА від 26 грудня 2002 року № 2308 «Про упорядкування розрахунків за надані послуги з водопостачання і водовідведення та першочергові заходи щодо поліпшення фінансового стану ВАТ «АК «Київводоканал» із змінами (zareєстроване в Київському міському управлінні юстиції 28 грудня 2002 року за № 101/484). Встановлено, що Київська міська державна адміністрація покладає на населення не передбачені законодавством обов'язки щодо сплати вартості спожитих послуг з холодного та гарячого водопостачання на поточний рахунок комунального підприємства «Головний інформаційно-обчислювальний центр Київської міської державної адміністрації» (КП ГІОЦ), який не є виконавцем зазначених послуг для населення і не має з ним жодних договірних відносин.

На виконання розпоряджень КМДА №№ 80, 478 між КП ГІОЦ і КП «Липкижитлосервіс» укладено Договір про надання послуг № 294 від 02.01.2009 р., Договір між тими самими особами про надання робіт № 2428 від 26.09.2008 р. тощо.

Першим з вказаних договорів передбачено надання КП ГІОЦ послуг по обробці, розщепленню та перерахуванню платежів населення за житлово-комунальні послуги з його розподільчого рахунку підприємствам-виробникам комунальних послуг.

В порушення обов'язковості вищезгаданого рішення Солом'янського райсуду м. Києва від 21.02.2006 р. по справі № 2-91-1/06 у «Рахунках на сплату за житлово-комунальні та інші послуги» КП ГІОЦ пропонує «послуги» і «борг» сплачувати за реквізитами: код ЄДРПОУ 04013755, р/рахунок 2603000018106 в ПАТ КБ «Хрещатик», МФО 300670 (на рахунок саме КП ГІОЦ), в той час як КП «Липкижитлосервіс» має код ЄДРПОУ 05756837 та інші реквізити, на які мною фактично і сплачуються гроші за житлово-комунальні послуги. Вказане свідчить про безпідставне грошове (фінансове) посередництво з боку КП ГІОЦ, за яке згідно пункту 10 розпорядження КМДА № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» під виглядом «відшкодування витрат» він не створюючи жодних послуг у цій галузі отримує «1 відсоток від сум, отриманих на транзитний рахунок».

Посилання у згаданих нечинних розпорядженнях КМДА №№ 80, 478 про так званий «транзитний рахунок» свідчить про те, що КП ГІОЦ фактично займається незаконною діяльністю по збору та розподілу платежів від населення на користь юридичних осіб, з якими у мешканців будинків не існує ніяких домовленостей чи договірних відносин. Зокрема у мене ніяких договірних відносин з КП «Липкижитлосервіс» немає.

Згідно п. 1 Прикінцевих положень Закону «Про житлово-комунальні послуги» договори про надання житлово-комунальних послуг, укладені до набрання чинності цим Законом, мають бути приведені у відповідність із ним до 1 січня 2006 року. Договори, що не приведені у відповідність із цим Законом у зазначений строк, втрачають чинність. А тому, відповідно до Закону «Про житлово-комунальні послуги» я неодноразово просив КП «Липкижитлосервіс» (на балансі якого знаходить будинок, де я мешкаю) підготувати і укласти зі мною договір про надання житлово-комунальних послуг (з централізованого опалення, постачання холодної та гарячої води і водовідведення, газопостачання тощо), приведений у відповідність з вимогами Типового договору, затвердженого Постановою КМУ № 630 від 21.07.2005 р. (зі змінами, що набрали сили 14.09.2009 р.), а також договір про надання послуг з утримання будинків і споруд та прибудинкових територій, приведений у відповідність з вимогами Типового договору, затвердженого Постановою КМУ № 529 від 20.05.2009 р. (зі змінами, що набрали сили 12.09.2009 р.). Зроблено цього з наведенням прозорих тарифів не було; у припиненні виставляння незаконних рахунків посередника КП ГІОЦ відмовлено.

Постановою Шевченківського райсуду м. Києва № 2а-1405/06 від 25.05.2006 р., залишеною без змін ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 22.01.2007 р. визнано невідповідним законодавству та скасовано рішення Київської міської ради від 24 листопада 2005 року № 427/2888 «Про визначення виконавців житлово-комунальних послуг у житловому фонді комунальної власності територіальної громади м. Києва»; зобов'язано виконавчий орган Київської міської ради – Київську міську державну адміністрацію негайно прийняти розпорядження про визначення виконавців житлово-комунальних послуг для мешканців багатоквартирних будинків згідно з Порядком, затвердженим Наказом Держжитлокомунгоспу України 25.04.2005 р. № 60 та зареєстрованими в Міністерстві юстиції України 19.05.2005 за № 541/10281; зобов'язано Київську міську державну адміністрацію забезпечити дотримання балансоутримувачами житлового фонду м. Києва вимог ст. 29 Закону України «Про житлово-комунальні послуги» щодо укладення зі споживачами – мешканцями багатоквартирних будинків Типових договорів про надання житлово-комунальних послуг, затверджених постановами Кабінету

Міністрів України № 630 від 21.07.2005 та № 560 від 12.07.2005. Ухвалою ВАСУ № К-16719/10 від 29.04.2010 р. КМДА відмовлено у поновленні строку на касаційне оскарження вказаних судових рішень, а касаційну скаргу залишено без розгляду.

Вказане рішення КМДА не виконано.

Отже, є незрозумілим – яким чином КМДА могли бути затверджені тарифи, які не могли бути розрахованими і поданими на затвердження виконавцями/виробниками, оскільки останніх юридично не існує. Вказане свідчить про порушення КМДА при затвердженні тарифів у сфері ЖКП вимог п. 3 ч. 1 ст. 20, частин 2, 3 ст. 31 Закону «Про житлово-комунальні послуги».

Але підпорядкованим КП ГІОЦ при потуранні КМДА (на підставі нечинних РКМДА №№ 80, 478 від 1997 р.) продовжується протиправна діяльність, яка полягає у здійсненні першим у розумінні ч. 3. ст. 333 ГК України фінансового посередництва. Фінансовим посередництвом є діяльність, пов'язана з отриманням та перерозподілом фінансових коштів. Фінансове посередництво здійснюється установами банків та іншими фінансово-кредитними організаціями. КП ГІОЦ не відноситься до банківських установ або фінансово-кредитних організацій. Крім того, діяльність КП ГІОЦ у вказаних правовідносинах здійснюється всупереч вимогам Конституції України (ст. ст. 32, 57, 64), ЦК України (ст. ст. 511, 516, 517, що встановлено судом), Законів України «Про платіжні системи та переказ грошей в Україні», «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг», «Про захист прав споживачів».

Так, ст. 1 Закону «Про платіжні системи та переказ грошей в Україні» ця діяльність віднесена до компетенції клірингових установ. Функції клірингової установи може виконувати юридична особа, що отримала відповідний дозвіл НБУ. КП ГІОЦ не відноситься до клірингових установ і дозволу НБУ не має. Статтею 5 Закону «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» встановлюється, що можливість та порядок надання окремих фінансових послуг юридичними особами, які за своїм правовим статусом не є фінансовими установами, визначаються законами та нормативно-правовими актами державних органів, що здійснюють регулювання діяльності фінансових установ та ринків фінансових послуг, виданими в межах їх компетенції. Отже, КП ГІОЦ надає фінансові послуги фізичним особам (приймає і переказує гроші) незаконно і безпідставно: без їх на це згоди як споживачів, чим ще порушує і вимоги законодавства про їх захист.

Після мого звернення до прокуратури м. Києва з'ясувалося, що КП ГІОЦ займається фінансовим посередництвом без ліцензії Держфінпослуг, що підтверджується листом останнього № 864/39-12 від 14.02.2011 р. З цього вбачаються ознаки злочину, за який передбачена відповідальність ст. 202 КК.

Вказане повністю виключає використання цієї юридичної особи в якості розрахункового центру при договірних відносинах між споживачем і ЖЕО, оскільки ч. 1 ст. 227 ЦК встановлено, що правочин юридичної особи, вчинений нею без відповідного дозволу (ліцензії), може бути визнаний судом недійсним.

Таким чином, КМДА через підпорядкованого йому посередника КП ГІОЦ наживається на незаконно встановлених тарифах, в які включені відсотки, встановлені у 1997 році нечинними розпорядженнями КМДА, прийнятими місцевим органом виконавчої влади. Отже складовою тарифів, встановлених розпорядженнями КМДА є відсотки на користь КП ГІОЦ (таким чином складові тарифів встановлені не уповноваженим органом). Це здирництво відбувається в порушення законодавства про надання фінансових послуг.

Крім того, з мого листування з КП «Липкижитлосервіс» вбачається, що саме КП ГІОЦ виконує розрахунки тарифів на житлово-комунальні послуги замість виконавців/виробників послуг. Отже, є очевидним, що незаконним встановленням (розрахунками) тарифів займається КП ГІОЦ, після чого сам же і здійснює моніторинг розрахунків на виконання волонтаристських РКМДА, які є предметом оскарження.

Відповідно д ч. 2 ст. 27 ЦК правовий акт Президента України, органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим, органу місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб не може обмежувати можливість фізичної особи мати не заборонені законом цивільні права та обов'язки, крім випадків, коли таке обмеження передбачено Конституцією України.

Судовою палатою в адміністративних справах Верховного Суду України за результатами розгляду заяви про перегляд судового рішення постановою від 08.12.2009 р. по справі № 21-1573во09 (у ЄДРСР № 7417986) висловлені наступні правові позиції:

Водночас, такий спосіб захисту (вимога про визнання акта нечинним), як випливає з системного аналізу статей 105, 162, 171 КАС України, може стосуватися лише випадків оскарження нормативно-правових актів. Відмінність між встановленою судом незаконністю (протиправністю) актів індивідуальних та нормативно-правових є істотною і полягає, зокрема в моменті втрати чинності такими актами. У разі визнання незаконним (протиправним) індивідуальний акт є таким, що не діє з моменту його прийняття, а нормативно-правовий, якщо інше не встановлено законом або не зазначено судом, втрачає чинність після набрання законної сили судовим рішенням:

<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/7417986>

Статтею 56 Конституції встановлено, що кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Керуючись нечинним (не оприлюдненим і не зареєстрованим у територіальному органі юстиції оскаржуваним розпорядженням КМДА № 478 від 15.04.1997 р. Київська міська рада, грубо порушуючи постанову Шевченківського райсуду м. Києва № 2а-1405/06 від 25 травня 2006 р. прийняла протиправне рішення № 319/2388 від 08 жовтня 2009 р., яким зобов'язала юридичних осіб, які законодавчо не можуть бути виконавцями послуг до укладання прямих договорів зі споживачами.

Це означає, що я, як споживач, маю сплачувати за тарифами АЕК «Київенерго», а не тарифами, затвердженими органом місцевого самоврядування. Якими саме мають бути ці тарифи – вбачається з відповіді цієї установи від 24.01.2011 р.

Зазначене рішення КМР № 319/2388 від 08 жовтня 2009 р. оскаржене до суду Блащук В. Ю.

Прошу вивчити надані документи у своїй сукупності, в їх системному зв'язку, щоб оцінити не тільки очевидну протиправність дій київської міської влади, але й фактично її злочинні дії, які заганяють споживачів м. Києва у боргову кабалу до АЕК «Київенерго» шляхом зобов'язання останньої укласти прямі договори зі споживачами, щоб таким чином позбутися власних мільярдних боргів, що виникли від різниці між протиправно встановленими тарифами на житлово-комунальні послуги для населення і фактичною собівартістю продукції АЕК «Київенерго».

При цьому «виконавцем послуг» для населення явочним порядком встановлено КП ГІОЦ, яка протиправно зібрала базу даних про усіх квартиронаймачів м. Києва з їх персональними даними (більш ніж 900 тис. особових рахунків), без їхньої на це згоди.

На підставі викладеного, керуючись статтями 8, 19, 22, 32, 55, 56, 57, 58, 64, 124, 144 Конституції України; Законами України «Про місцеві державні адміністрації», «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про столицю України - місто-герой Київ», «Про житлово-комунальні послуги», «Про ціни і ціноутворення», «Про платіжні системи та переказ грошей в Україні», «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг», «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності»; ст. ст. 1, 16, 21, 27, 268, 276, 511 ЦК України; ст. ст. 2, 18, 53, 105, 162, 171 КАС України прошу адміністративний позов Блащука В. Ю. по цій справі задовольнити.

23 травня 2011 р.

/Третя особа/

Олійник Д. В.